

[Justitsministeren.]

hold bortset fra udlændinge, der søger asyl i Danmark. Sådanne sager forelægges altid justitsministeriet til afgørelse. Grænseoverløbere og subsistensløse vil det som regel være nødvendigt at hensætte under bevogtning for at sikre deres tilstedeværelse, indtil en eventuel udvisning kan iværksættes. Disse frihedsberøvelser er normalt kortvarige og udstrækkes sjældent over et par dage. Justitsministeriets kompetence til at træffe beslutning om udvisning er fastsat i § 5 i den pågældende lov. Langt de fleste tilfælde drejer sig om udlændinge, der her i landet har begået noget kriminelt. Rigspolitichefens tilsyn med udlændinge forelægger alle sådanne sager for justitsministeriet, og ministeriets afgørelse foreligger normalt, forinden de pågældende løslades efter afsoning af den idømte straf.

Et specielt problem foreligger i flygtningesagerne, der som regel afgøres i justitsministeriet. Behandlingen af disse sager kan ofte tage nogen tid. I tilfælde, hvor den pågældende har et sted at bo her i landet og i øvrigt kan klare sig selv, vil han normalt ikke blive hensat under bevogtning. Asylsøgende familier anbringes i almindelighed i et pensionat. Justitsministeriet er imidlertid opmærksom på, at længere tids hensættelse i arresten er utilfredsstillende. Ministeriet forhandler for tiden med fængselsdirektoratet om løsningen af dette problem, således at asylsøgende under sagens behandling kan anbringes under friere forhold end i øjeblikket.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at rigspolitichefens fremmedafdeling i 1967 foretog 994 anholdelser i udvisningssager. Af de anholdte blev 389 løsladt eller udsendt af landet inden for 1 døgn efter anholdelsen, medens yderligere 68 blev løsladt inden 48 timer, 98 hensat i arresten mellem 3 og 5 dage, og kun i 10 tilfælde tog sagens behandling og forberedelserne til udsendelsen 10 dage eller mere.

På spørgsmålet om, hvilken kontrol der er med anvendelsen af bestemmelsen om hensættelse under bevogtning, kan jeg henvise til bestemmelserne i udlændingelovens § 8, stk. 2, 3 og 4, hvori der står, at en udlænding, der af politiet er hensat under bevogtning, og som ikke bliver løsladt inden for et tidsrum af 10 dage, kan begære spørgs-

målet om fortsat tilbageholdelse indbragt for retten, såfremt spørgsmålet om hans afvisning eller udvisning henhører under politiets kompetence. Han skal ved frihedsberøvelsens iværksættelse gøres bekendt med adgangen til domstolsprøvelse, og han har ret til ved personlig fremstilling for retten at udtale sig om sagen, ligesom der skal beskikkes ham en forsvarer. Justitsministeriet har endvidere ved en cirkulæreskrivelse af 27. januar 1955 bestemt, at en udlænding, der af politiet hensættes under bevogtning, straks skal underrettes om, at han har adgang til at sætte sig i forbindelse med sit hjemlands herværende diplomatiske eller konsulære repræsentation.

I § 8, stk. 4, er endvidere fastsat, at justitsministeren træffer beslutning om, hvorvidt hensættelse skal finde sted i de tilfælde, hvor justitsministeriet har truffet beslutning om udvisning eller afvisning. Sker dette, påhviler det politiet, hvis frihedsberøvelsen udstrækkes ud over 10 dage, uopholdeligt at indberette til ministeren, hvilke forhold der har medført, at udsendelse ikke har kunnet ske.

Jeg vil til slut gerne sige, at jeg er opmærksom på, at de gældende regler om hensættelse af udlændinge under bevogtning antagelig bør ændres, således at udlændinges retsstilling på dette område forbedres, navnlig i retning af, at der bliver en større domstolsgaranti.

Jeg kan love hr. Poul Dam, at jeg vil se nærmere på dette problem i nær fremtid.

Poul Dam: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, som jeg synes var både meget oplysende og, ikke mindst i slutningen, meget lovende. Jeg har forstået ministeren sådan, at han alvorligt overvejer en ændring af loven, således at domstolenes mulighed for at træffe afgørelser bliver væsentligt forøget. Det forekommer mig også efter de tal, vi har hørt, om hvor længe disse personer bliver hensat, at det ikke ville være forbundet med nogen som helst vanskeligheder at indføre de almindelige regler om grundlovsforhør i den forbindelse, altså at domstolene i alle tilfælde skulle træde i virksomhed, hvis den pågældende sad mere end 24 timer.

Jeg vil gerne supplere dette med det spørgsmål, om man kunne tænke sig, at